

SCÉNÁŘ – MARIE LUDVÍKOVÁ

- 1) Marie Ludvíková vyrůstala na Vysočině v obci Herálec pod Žákovou horou. Její bezstarostné dětství narušila smrt maminky.

„Umřela, když mi bylo 13 a půl roku, no ....“

„...černej moment z mýho dětství...“

- 2) Politiku a komunistický režim jako dítě příliš nevnímala, čas trávil venku, s kamarády.

S nástupem na střední školu však přišel zlom.

„Komunisty jsem začala vnímat až na gymnáziu, jo, když jsem zjistila, že to jsou lupiči a darebáci.“

„Jsem začala chodit s klukem, kterej byl antikomunisticky založen...“

„...tak jsem si všechno víc vlastně pospojovala, uvědomovala, a tak, pak jsem tajně poslouchala Plastiky...“

- 3) Komunistická ideologie byla neoddělitelně spojená s Mariiným studiem na pedagogické fakultě, následně i s její prací učitelky.

„...ideově politické vzdělávání učitelů povinné, jednou za měsíc, to vždycky někdo musel mít nějakej referát, třeba o životě Klementa Gottwalda...“

„... no to mně teda pilo krev...“

„...Já jsem si tam jednou dovolila nepřijít, to byl...“

- 4) Už v době studia na vysoké škole začala hrát Marie divadlo, nejprve ochotnické.

„Už na vysoké škole, na pajdáku, jsme prostě měli takové malé divadélko a byla to taková spíš recese.“

„Tak tam jsem k tomu přičichla poprvé...“

- 5) V této době Marie Ludvíková poznala další divadelní amatérskou skupinu TAK TAK. Její tvorba byla schválena tehdejším režimem díky dobře zvolenému repertoáru z děl sovětských autorů.

„Jenomže potom udělali takovej happening na České ulici v době kruté normalizace.“

Krátká scénka z díla Zločin a trest, hraná k oslavě Dostojevského, byla brána jako provokace.

„Takhle vytahovali jako symbol krve červenou látku. Do pěti minut tam byli prostě policajti, zabásli je, normálně je odvezli jako na Běhounskou tam za roh, vyslychali je až do rána, okamžitě zakázali to divadlo.“

„... tehdy to bylo strašně hlídaný, co se kde plácne...“

- 6) Na Šelepce pak vznikl Ochotnický kroužek, který se později propojil s Hanáckým divadlem. Právě tam zastihly Marii Ludvíkovou informace o akcích v Praze naznačující přicházející revoluci.

„To bylo den poté, 18. listopadu, to už letěla ta zpráva o těch zmlácených na Národní třídě, a to už jsme prostě jako přestávali hrát... „

„...už se šlo do boje.“

7) Nechtěla uvěřit, že by mohlo dojít ke změně režimu.

„To není možný, že by ten bolševik fakt už táhl...“

„...zázrak. Prostě my jsme si mysleli tady, že to tady takhle bude furt, že se to nezhroutí.“

8) Marie se v Brně aktivně zapojila do demonstrací na náměstí Svobody, kam brala později i svou dceru.

„Tu starší jsme tam brala, protože já si pamatuju osmašedesátej, když k nám vtáhli Rusáci, to mně bylo devět a půl roku, já si to dodneška pamatuju, tu atmosféru, co se hlásilo v rádiu...“

„Tak jsem říkala, to je strašně důležitý, aby i to dítě, mělo tu vzpomínku na tady tu převratnou dobu, kdy ten národ jako v osmašedesátým se semknul a držel pohromadě a všichni táhli za ten jeden provaz, což je teda úplně úžasnej pocit a úžasná atmosféra to byla...“

9) Doba se konečně změnila.

„No a devadesátky, ááá, to už bylo nádherný, to jsme začali jezdit do zahraničí s divadlem.“

„Svět se otevřel.“

„To byla jízda! Akorát jsme si mysleli, že to takhle zůstane napořád, že tady Havel zůstane navěky.“

10) I když Marie neskrývá zklamání z aktuální politické situace, jedno z největších přání se jí splnilo. Už odmala snila o práci herečky.

„Já už jsem jako malinkatá holka koketovala, že bych chtěla bejt herečka, když mi naši dovolili se dívat na Angeliku.“

„To je vlastně dětský přání, který se mně splnilo, no.“